

Η Αγία Τριάδα ως φανέρωση και εμπειρία του Ακτίστου Φωτός. Απομαγνητοφωνημένη ομιλία του πρωτοπρεσβυτέρου Κωνσταντίνου Στρατηγόπουλου

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μεγάλη η σημερινή γιορτή, συγκλονιστική γιορτή της Αγίας Τριάδας και τι να πεις μπροστά στο μυστήριο της Αγίας Τριάδας και πως να το προσεγγίσεις αφού παραμένει μυστήριο; Και η μόνη δυνατή προσέγγιση είναι η προσέγγιση που έκαναν οι Άγιοι της Εκκλησίας μας, όπου η Αγία Τριάδα δεν ήταν απλώς κάποιο δόγμα που το ανέλυαν διανοητικά, το γνώριζαν, αλλά πολλοί από αυτούς το βίωσαν ως φανέρωση Φωτός. Έτσι,

η Αγία Τριάδα, μέσα από τους ανθρώπους που έχουν εμπειρία Ορθόδοξη και ασκούνται, είναι ως φανέρωση του Ακτίστου Φωτός.

Εξάλλου και στη σημερινή ακολουθία πάρα πολλές φορές ακούστηκε η λέξη φως. Το λέμε και στο «Πιστεύω» μας: «Φως εκ φωτός». Έτσι, λοιπόν, ο μόνος δυνατός τρόπος να προσεγγίσω κατά τα μέτρα των αισθήσεών μας το Μυστήριο της Αγίας Τριάδας, είναι να προσεγγίσω, πρακτικά, αυτήν την εμπειρία των Πατέρων της Εκκλησίας μας, που είδαν το Άκτιστο Φως. Επειδή είναι ενδιαφέρον να διαβάσω κείμενα παλαιών Πατέρων, αλλά και ακόμη πιο ενδιαφέρον να διαβάσω και σύγχρονους Αγίους, θα κάνω αναφορές και σε παλαιούς Πατέρες, όπως τον Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά η τον Συμεών τον Νέο Θεολόγο. Αλλά είναι συγκλονιστικό να αναφέρω εμπειρίες συγχρόνων Αγίων, όπως ο σύγχρονος Άγιος Σιλουανός, ο οποίος πέρασε την εμπειρία του στον Πατέρα Σωφρόνιο, που έζησε στο Έσσεξ.

Επειδή, λοιπόν, έχω κείμενά τους που αναφέρονται σ' αυτήν τη φανέρωση του Φωτός, όλη αυτή η σύντομη ομιλία θα αναφέρεται στα κείμενά τους και μερικά στοιχεία θα δώσω για το πως αυτό βιώνεται στη ζωή μας.

Να ξεκινήσω από κάτι το οποίο λέει ο πρώτος Άγιος που ανέφερα, ο Σιλουανός: «Και ιδού την ημέρα του Μεγάλου Σαββάτου, ίσως το έτος 1924, το Φως επεσκέφθη εμένα, μετά τη Θεία Μετάληψη και τότε αισθάνθηκα Αυτό ως επαφή της Θείας αιωνιότητας, μετά του πνεύματός μου, ήταν ιλαρό, πλήρες ειρήνης και αγάπης. Το Φως παρέμεινε μετ' εμού επί τρεις ημέρες, διέλυσε την απελπισία μου, την ανυπαρξία μου, η οποία ίστατο ενώπιόν μου, την αγωνία μου. Ήμουν αναστημένος και εντός μου και μετ' εμού ήταν όλο το Φως».

Ο λόγος του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, στο τέλος της ακολουθίας του Πάσχα, όπως ήταν τότε, ήταν πολύ ζωντανός πάλι: «Ανέστη Χριστός και νεκρός ουδείς επί μνήματος». Αλλά αυτήν την ανάσταση τη ζούσαν πια, ήταν μια εμπειρία. Κάτι αντίστοιχο, λέγει και ο Άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος, ο οποίος έζησε αυτό το γεγονός με ένα συγκλονιστικό τρόπο και λέει το εξής: «Όλο το Φως ήταν τα πάντα, ακόμη και όταν μεταλάμβανα εκείνη την ημέρα που είχα αυτή την εμπειρία του Φωτός, ο άρτος της Αχράντου Σαρκός Αυτού και το ποτήρι Αυτού ήταν όλα Φως. Όλη η ζωή γίνεται Φως».

Αλλά σημαντική είναι και η άλλη μαρτυρία για το Άκτιστο Φως, πάλι από τον Άγιο Σιλουανό τον Αθωνίτη: «Περί τας αρχάς της δεκαετίας του 1930, όταν ήμουν ήδη διάκονος, η ευδοκία του Θεού παρέμεινε μετ' εμού επί δύο εβδομάδες. Το εσπέρα, όταν ο ήλιος έβαινε προς τη δύση αυτού,

οπίσω του Ολύμπου, καθόμουν επί του εξώστου, πλησίον του κελίου μου, ατενίζων προς το βράδυ. Κατ' εκείνας τας ημέρας έβλεπον το εσπερινό φως του ηλίου και εν ταυτώ, μαζί με τον ήλιο και ένα άλλο Φως, όπερ τρυφερώς με περιέβαλλε και ειρηνικώς έμπαινε μέσα μου, στην καρδιά μου και με παράδοξο τρόπο, που δεν καταλάβαινα μου έδινε μια απέραντη αγάπη και τότε απέκτησα μια ευσπλαχνία για όλους τους ανθρώπους, όποιοι και να ήταν, όπως και να εφέροντο, όσο και να μισούσαν, αισθανόμουν ωσαύτως, ανώδυνον τη συμπάθεια προς τον κόσμο όλο. Μετά τη δύση του ήλιου, γι' αυτές τις μέρες που είχα αυτήν την εμπειρία απεσυρόμην στο κελίον μου, προς επιτελείαν του κανόνος της προσευχής μου και όμως το Φως παρέμενε συνεχώς πάνω μου». Βλέπετε εμπειρίες Ακτίστου Φωτός πολύ πρακτικές.

Το ίδιο πράγμα μας μεταδίδει και ο γέροντας Σωφρόνιος που είχε την εμπειρία και τη διδασκαλία του Ακτίστου Φωτός Αυτού, από τον γέροντά του, τον Άγιο Σιλουανό τον Αθωνίτη: «Συντόμως μετ' αυτά, εγώ που είχα παλιά ασχοληθεί με άλλα θρησκευματα, και μάλιστα με τον υπερβατικό διαλογισμό, βλέπετε είναι ένα σύστημα ψευτοπροσευχής του Βουδισμού, κατάλαβα πως αυτή η προσευχή ήταν τραγική για μένα, όταν πήρα εμπειρία του Ακτίστου Φωτός, γιατί τότε όταν έκανα τις άλλες προσευχές, τις δαιμονικές, μέσα μου είχα απόλυτη ταραχή. Όταν μπήκα σ' αυτήν την προοπτική, όπως μου το δίδαξε ο πνευματικός μου, ο Σιλουανός ο Αθωνίτης, τότε η εμπειρία ήταν μια άλλη, έφυγε κάθε ταραχή από την καρδιά μου και από τη ζωή μου. Η φύσις του Φωτός αυτού είναι μυστηριώδης. Δια ποίον δώρον θα ηδύνατό τις να περιγράψει αυτό; Τι είναι αόρατο, ακατάληπτο, κάποτε το βλέπεις, κάποτε δεν το βλέπεις. Είναι ιλαρό, τρυφερό, σε κάνει να χαίρεσαι χωρίς να υπάρχει λόγος, είσαι μόνο χαρά. Δεν υπάρχει κάτι χαρούμενο στον κόσμο, είσαι μόνο χαρά. Είσαι όλο Φως». Αυτή η εμπειρία, λοιπόν, είναι ανεπανάληπτη, και είναι δοσμένη για να τη ζήσουν όλοι οι Χριστιανοί. Επαναλαμβάνω τα λόγια και πάλι του Αγίου Σιλουανού, που λέει: «Μες σ' αυτό το Φως φανερώθηκε όλος ο Χριστός, όλα ήταν Χριστός, όλα ήταν Φως».

Προσέξτε, τώρα, πάρα πολλοί θεολόγοι μιλούν περί θεώσεως αφηρημένα. Κι εμείς το λέμε: η θέωση. Δεν είναι όμως αφηρημένο, είναι ένα γεγονός πολύ πρακτικό. Η θέωση δεν είναι μια ιδέα. Κι εμείς το λέμε, λέμε: «Είμαστε φτιαγμένοι για να γίνουμε Άγιοι». Αλλά αυτό είναι εμπειρία. Αλλά, αυτή η εμπειρία αποκτάται μέσα από κάποιες προϋποθέσεις, όσες προϋποθέσεις έχει χαράξει κι έχει δώσει η Ορθόδοξη παράδοσή μας: ο,τι λέμε άσκηση, ο,τι λέμε ξεπέρασμα του πόνου και της αγωνίας, ο,τι λέμε ταπείνωση, ο,τι λέμε νηστεία, ο,τι λέμε εγκράτεια. Όλα αυτά είναι βήματα, τα οποία σιγά-σιγά μας οδηγούν στη θέωση και πια η θέωση πρακτικά,

πάνω στη ζωή μας είναι μια εμπειρία και στο τέλος αυτής της πορείας, κατά τα λίγα λόγια που διάβασα του Αγίου Σιλουανού και του πατρός Σωφρονίου, έρχεται αυτό το αποτέλεσμα, είναι το Φως το ιλαρόν που έρχεται στην καρδιά μας κάθε μέρα.

Μετά την πρώτη επίσκεψη της Χάριτος, όταν αυτό γίνεται εμπειρία πια, εμπειρία, αρχίζουν πολλές δυσκολίες και πόλεμοι. Βλέπετε ο πειρασμός δεν αφήνει. Και τότε απαιτείται πολύς χρόνος κάποιος να το εμπεδώσει. Πρέπει να συνεχίσει την άσκησή του. Προσέξτε η άσκηση είναι το κλειδί γι' αυτήν την εμπειρία. Κι εγώ σήμερα τολμώ, επειδή είναι τέτοια μέρα, να μιλήσω γι' αυτήν την εμπειρία. Ειδάλλως, θα μου λέγατε: “μίλησε για κάτι άλλο πρακτικό”. Αλλά δεν μπορώ σήμερα τίποτα άλλο να πω, παρά μόνο αυτό και τίποτα άλλο. Γι' αυτήν τη μία και κοινή εμπειρία όλου του κόσμου, αν εμείς ασκηθούμε, κι ας φαίνεται ακατάληπτο, κι ας φαίνεται ακατόρθωτο. Γιατί ο Θεός με το Άγιο Πνεύμα, που όλο συγκροτεί τον θεσμό της Εκκλησίας, αγαπάει όλο τον κόσμο και αυτή είναι μια εμπειρία όλου του κόσμου. Μην πείτε μετά, όταν θα φύγετε από εδώ “μας μίλησε για πράγματα ουράνια”. Να απαντήσετε με τα λόγια των Αγίων “μας μίλησε για τα πιο ουράνια πράγματα που γίνονται απόλυτα επίγεια”, γιατί οι άνθρωποι πάνω σ' αυτή τη Γη αυτά τα ζούμε.

Πρέπει να προσέχουμε πως να ζούμε στον κόσμο, όλοι μας και οι κληρικοί και οι μοναχοί και οι λαϊκοί. Συνεχώς, πρέπει να προσευχόμαστε, ακόμη κι όταν βαδίζουμε στον δρόμο, να λέμε: «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησέ με». Όσο περισσότερο θυμόμαστε τον Θεό, τόσο περισσότερο ετοιμάζουμε τον νου μας, τις αισθήσεις μας, την καρδιά μας για να ζήσει αυτήν την εμπειρία. Βλέπετε όσο πιο πολύ καλλιεργείς ένα χωράφι, τόσο καλύτερα προϊόντα φέρνει.

Άρα, αυτή η ιστορία, της δήθεν απίθανης εμπειρίας που σας περιγράφω τώρα είναι εμπειρία καθημερινότητας. Μπορείτε να έχετε συνεχώς άσκηση και [να έχετε συνεχώς] ταπείνωση στον νου σας; Μπορείτε να έχετε την προσευχή του Χριστού συνέχεια στον νου σας; Ετοιμαστείτε κι εσείς γι' αυτό το φαινομενικά μεγάλο επίτευγμα. Το πρωί να προσευχόμαστε να μας δίνει ο Θεός φωτισμό, φωτισμό για όλα τα πράγματα, ακόμα και για το πως θα πούμε καλημέρα στο πρωινό μας, για το πως θα απαντούμε στα ερωτήματα των άλλων. Ταυτόχρονα, αυτή η εμπειρία γίνεται καθημερινή αν έχουμε μνήμη των λόγων του Χριστού μας, της Γραφής, των Πατέρων. Είναι μια συνεχής ενασχόληση, η οποία δεν σταματάει πουθενά, μα πουθενά.

Έχω εδώ καταγεγραμμένη και την ίδια εμπειρία, ενός άλλου, μιας μεγάλης μορφής της σύγχρονης Ορθοδοξίας, του πατρός Εφραίμ του Κατουνακιώτου, ο οποίος έζησε τα ίδια πράγματα, τα οποία μας περιέγραψε και ο πατέρας Σωφρόνιος, αλλά και ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης. Είναι η εμπειρία, λέει, του Ακτίστου Φωτός. Ακούστε τι περιγράφει ο πατήρ Εφραίμ ο Κατουνακιώτης: «Ένα βράδυ, κάνοντας ευχή στην καλύβα, έβλεπα προς τη θάλασσα. Είδα τρία φώτα. Στην αρχή, νόμισα ότι ήταν ψαράδες που ψάρευαν. Έβλεπα, όμως, ότι τα φώτα πλησίαζαν προς την καλύβα μου. Μπήκαν μέσα σ' αυτήν. Γέμισαν όλο τον χώρο κι έπεσα κάτω στα γόνατα. Δεν φοβήθηκα καθόλου, αλλά είχα την αίσθηση, [ότι] μ' αγκάλιαζε όλος ο Θεός, όλη η Αγία Τριάδα. Η χαρά μου ήταν άρρητη. Δύσκολα επανήλθε πολλές φορές αυτό το πράγμα. Είναι έκτακτο γεγονός, αλλά έτσι ήμουνα.

Ήμουνα σαν το χορταράκι που πέρασε πάνω άνεμος, αλλά δεν συντρίφθηκε, δεν διαλύθηκε». Αυτή η εμπειρία, είναι πάρα πολλών Πατέρων και Αγίων της Εκκλησίας μας.

Ο ορθόδοξος χριστιανός είναι αυτός που έχει ορθή δόξα, δηλαδή ορθή πίστη. Αλλά ορθή πίστη δεν σημαίνει απλώς να ξέρουμε τα δόγματα όλα. Να τα ξέρουμε. [Ορθόδοξος χριστιανός είναι αυτός] που έχει αυτή την εμπειρία, που όπως σας είπα ξεκινάει από ο,τι λέμε στην Εκκλησία μας άσκηση, προσευχή, ταπείνωση, απαντοχή στους πειρασμούς και στις δυσκολίες. Και σιγά-σιγά έρχεται αυτή η εμπειρία. Οι σωματικές σαρκικές επιθυμίες που δεν ικανοποιούνται. Έχουμε επιθυμίες αρχικές, πάρα πολλές, [που] θεραπεύονται με δύο τρόπους. Ο ένας είναι η αφθονία της Θείας Χάριτος, να έρθει πολλή Χάρις.

Κι ο άλλος είναι η ασκητική πράξη. Βλέπετε δύο πράγματα είναι, η αφθονία της Θείας Χάριτος, που δίνεται σε όλους μας, και η ασκητική

πράξη. Προσέξτε, αν θέλω να πάρω νερό από το πηγάδι και έχω ένα πολύ μικρό δοχείο, λίγο νερό θα πάρω. Αν το δοχείο μεγαλώσει, περισσότερο νερό θα πάρω. Άρα, μέσα από την άσκηση διευρύνονται οι δυνατότητές μας να ζήσουμε ολόκληρη τη Χάρη του Θεού. Βλέπετε είμαστε μάτια, νους, αισθήσεις, ακοή. Τα πάντα είμαστε. Αν όλα ταυτόχρονα τα καθαρίζουμε, διευρύνουμε τότε την είσοδο αυτού του δοχείου και αφήνουμε τον Θεό που μας αγαπάει, μέσα από το Φως του Αγίου Πνεύματος, να εισέρχεται μέσα μας από όλες μας τις αισθήσεις. Προσέξτε ένα παράδειγμα, που λένε οι Πατέρες και συνήθως το χρησιμοποιούν στην εξομολόγηση. Αν κάποιος έχει κάνει πέντε αμαρτίες και μετανιώνει από τις τέσσερις, σημαίνει που έχουμε ένα καράβι που έχει πέντε τρύπες και κλείσαμε τις τέσσερις. Το νερό θα μπει και θα βουλιάξει το καράβι από την πέμπτη. Έτσι, λοιπόν, επειδή είμαστε αισθήσεις, ο νους μας, η καρδιά μας, τα μάτια μας, τα αυτιά μας, ο,τι ζούμε είναι αισθήσεις, όσο περισσότερο διευρύνονται οι αισθήσεις σε όλα τα επίπεδα, ταυτόχρονη άσκηση σε όλα, τότε αφήνουμε τον Θεό να εισέλθει μέσα μας. Αυτό είναι η Χάρη του Θεού. Κι έτσι, λοιπόν, αποκτούμε τέτοια εμπειρία, μιας απέραντης χαράς. Δεν υπάρχει καλύτερη περίπτωση για ταπείνωση από το να μας περιφρονούν οι άλλοι. Βλέπετε, όταν μας περιφρονούν δεν αντέχουμε. Αν μάθουμε να αντέχουμε, τότε όλες μας οι αισθήσεις ασκούνται στο να δεχθούν τη Χάρη του Θεού. Όταν προσεύχεται κανείς δεν πρέπει να προσέχει τίποτε, ούτε τίποτα άλλο. Αλλά να στέκεται ο νους του στον Θεό. Όλος ο Θεός μπαίνει μπροστά του. Δεν πετάει ο νους ποτέ.

Αν σε μια πράξη εμείς έχουμε άδικο 5% και οι άλλοι άδικο 95%, να ένα παράδειγμα ωραίο που λέει ο πατήρ Σωφρόνιος. Είναι μια πράξη που έχουμε σίγουρα άδικο εμείς μόνο 5% κι οι άλλοι έχουν άδικο 95% και διορθώσουμε εμείς το δικό μας 5%, [χωρίς] να περιμένουμε τι θα διορθώσουν οι άλλοι. Δεν θα πούμε εμείς: “οι άλλοι που έχουν το 95% γιατί δεν διορθώνονται;”. Αλλά εμείς με αυτό το 5%, το λίγο που κάνουμε, αφήσαμε τη χάρη του Θεού να μπει μέσα μας, αφήσαμε το Φως του Θεού να μπει μέσα μας. Τα υπόλοιπα 95% των άλλων, είναι των άλλων. Ο Θεός θα κανονίσει γι’ αυτούς κατά τη μετάνοιά τους. Άρα προσέξτε, μέσα απ’ αυτήν την προοπτική της βαθιάς αλλαγής του ανθρώπου μέσα από όλες τις αισθήσεις του, γίνεται ας το πω έτσι, θεόπτης και ζει τη Χάρη του Θεού, δεν ζητεί να αναλύει τι έκαναν οι άλλοι και τι δεν έκαναν οι άλλοι, πόσο άλλαξαν οι άλλοι. Αλλάζουμε εμείς βαθιά κι ο Θεός ξέρει τον αγώνα του καθενός. Να αγαπούμε την περιφρόνηση που μας δείχνουν οι άλλοι. Προσέξτε, αυτές είναι οι προϋποθέσεις για να μπορούμε να καλλιεργήσουμε τις αισθήσεις μας και να μπούμε σ’ αυτήν την προοπτική. Λέει να αγαπούμε την περιφρόνηση που μας δείχνουν οι

άλλοι. Πόσο δύσκολο είναι, ε; Όταν μας ταλαιπωρούν οι άλλοι και μας περιφρονούν. Όμως, να μην καυχιόμαστε, ούτε για την υπομονή που κάνουμε. Τα υπόλοιπα τα αφήνουμε στον Θεό.

Όλα αυτά είναι πράγματα τα οποία μας διευρύνουνε συνεχώς. Βλέπετε, εμείς στην Εκκλησία μας ξέρουμε ότι κάποιος είναι θεολόγος. Ξέρουν τη θεολογία. Αληθινοί θεολόγοι στην Εκκλησία είναι εκείνοι που μισούν τα πάθη τους. Κι όσοι είναι θεολόγοι, και μισούν τα πάθη τους, επειδή τα μισούν ακριβώς, καθαρίζουν τα πάθη τους και τότε [γίνονται] ανοιχτοί, [και] στον χώρο που καθάρισαν, [μπαίνει η Χάρης του Αγίου Πνεύματος]. Βλέπετε αν βγάλετε τη βρωμιά από ένα ποτήρι, είναι έτοιμο το ποτήρι να πάρει μέσα κρασί. Αν βγάλετε τη βρωμιά θα μπει μέσα το κρασί. Όσο περισσότερο, λοιπόν, καθαρίζετε τις αισθήσεις σας, τότε θα μπει μέσα το κρασί, [δηλαδή] η Χάρης του Αγίου Πνεύματος. Και τότε γινόμαστε θεολόγοι. Κάθε φορά που καθαρίζουμε τα πάθη μας, γινόμαστε θεολόγοι. Είναι συγκλονιστική αυτή η εμπειρία, [που] μας οδηγεί στο Φως.

Και φυσικά, προσέξτε, μην αναλύετε τη ζωή σας κατά τα μέτρα ανθρωπίνων νόμων, τι λέει η ψυχολογία, τι λέει η φιλοσοφία. Εμάς ένα πράγμα μας νοιάζει να απαλλαγούμε από τα πάθη μας. Καμιά φιλοσοφία, καμιά ψυχολογία δεν θα μας βοηθήσει να απαλλαγούμε από τα πάθη μας. Γιατί χωρίς αυτήν την απαλλαγή από τα πάθη, δεν μπορείς να περιμένεις αυτήν την εμπειρία του Ακτίστου Φωτός.

Ακόμη προσέξτε, και πράγματα τα οποία είναι ανθρώπινα, να τα προσέχουμε. Λέει ακόμη και η ερωτική αγάπη, ερωτική αγάπη των ανθρώπων, αν είναι πάρα πολύ έντονη και στρέψει τον ένα προς τον άλλον και το μυαλό πετάξει και φύγει από τον Θεό και είναι αγάπη του ενός ως προς τον άλλον και τίποτα άλλο. Τότε, αυτή η ερωτική αγάπη που είναι και δώρο από τον Θεό, αν δεν στρέφεται στον Θεό, μας αποστρέφει από αυτή τη δυνατότητα να ζήσουμε τη Χάρη του Θεού.

Βλέπετε, αν θέλω εγώ τώρα, αυτό το μικρόφωνο και αυτό το αντικείμενο που έχω μπροστά μου, [να τα κρατήσω μαζί ενωμένα, κι] ας φανταστώ τώρα, υπόθεση είναι, [είναι κάποιιοι] που αγαπιώνται, τι πρέπει να γίνει, για να κρατηθούν μαζί; Τι πρέπει να γίνει; Πρέπει κάποιο χέρι να τα κρατήσει, δεν αρκεί το ένα να αγαπάει το άλλο. Πρέπει ένα χέρι να έρθει να τα κρατήσει. Άρα, και στην καθημερινή ανθρώπινη αγάπη, όχι μόνο πια την ερωτική, η αγάπη της μητέρας προς το παιδί, του παιδιού στη μητέρα, δεν έχει [η κάθε αγάπη] μόνη της τα αποκλειστικά, όλα αυτά έχουν μια άσκηση. Να αγαπάς, αλλά έχοντας στον νου τον Θεό, Εκείνος μόνο μπορεί να σε ενώσει, [να σε κρατήσει μαζί].

Αν σε όλα αφήνουμε τον Θεό να μιλήσει, τότε είμαστε κι εμείς γι' αυτήν τη συγκλονιστική εμπειρία της Χάρης του Αγίου Πνεύματος. Όλα αυτά που σας λέω τώρα, μπορεί να φαίνονται πολύ μακρινά από εμάς και [μπορεί να] λέμε: τι είναι αυτά που μας λέει; Ξέρετε πολύ παλιά, πριν από χίλια και κάτι χρόνια, ένας άλλος μεγάλος θεολόγος της Εκκλησίας μας, ο Συμεών ο Νέος Θεολόγος, περιγράφοντας την εμπειρία του αυτή, λέει ακριβώς τα ίδια τα λόγια που διαβάσαμε από τον Άγιο Σιλουανό η από τον πατέρα Σωφρόνιο. Τα ίδια λόγια λέει και ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, τα ίδια λόγια λέει και ο πατήρ Εφραίμ ο Κατουνακιώτης. Αυτή είναι η εμπειρία της Εκκλησίας μας.

Κι εγώ δεν σας τα λέω αυτά για να φανταστείτε και να πείτε: πω, τι μεγάλα πράγματα λέει η Ορθοδοξία μας; Εγώ λυπάμαι που δεν τα ζούμε. Και λυπάμαι που δεν τα ζούμε, γιατί εμείς δεν αφήνουμε τον Θεό να λειτουργήσει πάνω μας. Δεν [Τον] αφήνουμε. Βλέπετε τι είπα πριν, περιφρόνηση, να αντέχουμε τους πειρασμούς, τις δυσκολίες, να έχουμε εμείς μόνο 5% άδικο κι οι άλλοι 95% και να μη μας νοιάζει. Επειδή, λοιπόν, τον Θεό δεν τον αφήνουμε κι ο Θεός δεν εισέρχεται μέσα μας με τη βία. Μας αφήνει ελεύθερους. Ακόμη και να μην Τον θέλουμε! Τι κρίμα να μην Τον θέλουμε(;)! Τι κρίμα τέτοια μέρα, μέρα της φανερώσεως του Ακτίστου Φωτός και να μην Τον θέλουμε(;)! Μα, θα πείτε όλοι σας: «Μα Τον θέλουμε, Τον θέλουμε! Θέλουμε τώρα να τον δούμε!» Αν λοιπόν, όλοι, ομοφώνως, μέσα από την καρδιά σας, τέτοια γιορτή και τέτοια μέρα πείτε, Τον θέλουμε, Τον θέλουμε, ανοίξτε τον δρόμο να Τον θέλετε.

Τι ήταν αυτά τα ονόματα που σας ανέφερα; Τα ονόματα που σας είπα δεν ήταν όλα Αγίων. Ναι, ο Παλαμάς ήταν Άγιος. Ο Συμεών ο Νέος Θεολόγος ήταν Άγιος. Ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης ήταν Άγιος. Ο πατήρ Εφραίμ δεν ανακηρύχτηκε Άγιος, ούτε ο πατήρ Σωφρόνιος. Είναι λόγια λοιπόν κοινής εμπειρίας. Αν λοιπόν κι εσείς φωνάξετε μαζί μου: «Ναι Τον θέλουμε. Ελθέ και σκήνωσον εν ημίν», τότε ο Θεός θα ανταποκριθεί στην

προσευχή μας. Δεν το λέμε κάθε μέρα τώρα; «Παράκλητε, αγαθέ, ελθέ και σκήνωσον, κατασκήνωσον εν ημίν». Ε; Δεν το λέμε κάθε μέρα; Τι είναι αυτό που λέμε; Αν, λοιπόν, όλοι μαζί φωνάξετε: «Ναι, ναι, Τον θέλουμε. Ελθέ και σκήνωσον εν ημίν. Ελθέ Κύριε».

Θα βάλετε [και] μία συνεργία, ε; Θα βάλετε την προσωπική σας άσκηση, την προσευχή, την ταπείνωση και τον καθημερινό αγώνα, χωρίς γογγυσμό, χωρίς διαμαρτυρία, χωρίς κατηγορία κανενός, με πολλή εγκράτεια για όλα και αγαπώντας όλο τον κόσμο, μη μισώντας κανέναν. Και τότε να ξέρετε, αυτή η καθημερινή προσευχή μας: «Ελθέ και σκήνωσον εν ημίν», θα έρθει να βιωθεί πάνω μας. Αυτό που λέει ο Συμεών ο Νέος Θεολόγος: «Όταν στην αρχή, ζούσα αυτό το πράγμα, είχα μια χαρά που δεν περίμενα γιατί είχα χαρά. Δεν συνέβη κάτι που να με κάνει χαρούμενο, αλλά είχα μια απέραντη χαρά. Ούτε κέρδισα κάτι, ούτε μου είχε συμβεί κάτι καλό, κατά τα μέτρα του κόσμου. Είχα χαρά, απέραντη χαρά». Αυτό σημαίνει ότι του φανερώθηκε ο Θεός. Είχε χαρά χωρίς λόγο, η μάλλον είχε χαρά με Λόγο [κι όπου Λόγος ο Χριστός]. Βλέπετε, πόσο φτωχοί είμαστε(!) Εμείς χαιρόμαστε, μόνο όταν υπάρχει λόγος. Όταν κάτι πετύχαμε. Είναι μια χαρά που έρχεται μέσα μας και χαίρεσαι και λες: «Μα χωρίς λόγο, τι συνέβη σήμερα; Τι καλό μου συνέβη;» Τίποτε καλό. Βγήκε ο ήλιος, έφυγε ο ήλιος. Ήρθε η μέρα, ήρθε το σκοτάδι, ήρθε η βροχή. Όλα τα πράγματα του κόσμου λειτούργησαν όπως ήταν, τι μου συνέβη; Τότε να ξέρετε αυτή η εμπειρία, είναι εμπειρία της Χάρης του Θεού. Μια χαρά, χωρίς λόγο. Κι αυτή η χαρά μένει. Κι αν ακόμη φαίνεται ότι φεύγει, δεν φεύγει ποτέ. Κι ο Θεός πάντα περιμένει. Ελθέ, λοιπόν, και σκήνωσον εν ημίν.

Προσπάθησα, λίγα λεπτά τώρα, μπορεί να ήμουν ανόητος, να σας δώσω μία υψίστη εμπειρία και μία υψίστη δυνατότητα όλων των ορθοδόξων χριστιανών. Αυτό έχουμε σαν δυνατότητα. Ξεκινήστε απλά και ταπεινά. Αξιοποιήστε αυτά που έχετε στη ζωή σας. Εδώ που ζείτε, μ' αυτούς που ζείτε, το σπίτι που ζείτε. Να μπορείτε να τους αγαπάτε, να τους αντέχετε, να προσεύχεστε για όλους, να μη σας πειράζει τίποτα, να μη σας ταλαιπωρεί τίποτε. Και τότε επειδή θα καθαρίσετε το δοχείο, θα μπαίνει μέσα πολύ κρασί. Και θα λέτε μα τι συνέβη; Βλέπετε το ποτήρι δεν έχει αίσθηση του κρασιού που μπήκε μέσα. Αλλά, είναι γεμάτο κρασί. Στην αρχή είναι μία χαρά, το λέω, που είναι άρρητη, απόρρητη.

Λίγα λόγια σας είπα σήμερα για μεγάλο θέμα. Μπορεί ανοήτως να το τόλμησα. Αλλά θα ήμουν κι εγώ ανόητος αν τον λαό του Θεού, που είναι φτιαγμένος για να ζήσει την εμπειρία του Αγίου Πνεύματος, την εμπειρία της φανερώσεως του Θεού, δεν σας τη μετέδιδα. Εμείς έχουμε ευθύνη

όλοι, οι ποιμένες της Εκκλησίας κι όλοι, να δίνουμε στον λαό μας αυτήν την εμπειρία, γιατί είναι εμπειρία δική σας. Αποκλείστε την, ο Θεός θα την δωρίσει. Αλλά, αν βάλετε συνεργία, ο Θεός θα την δωρίσει, [και θα έχετε αυτήν την εμπειρία]. Να είστε σίγουροι!

Κι εγώ λοιπόν τελειώνοντας αυτό το σύντομο λογύδριο, να παρακαλέσω την Αγάπη του Θεού να 'ρθει και να σκηνώσει πάνω μας και να γεμίσει τις καρδιές μας. Ελθέ και σκήνωσον εν ημίν και καθάρισον ημάς από πάσης κηλίδος, και σώσον Αγαθέ, τας ψυχάς ημών!

Αμήν!

Πηγή: http://apantaortodoxias.blogspot.gr/2013/09/blog-post_23.html